

**"भीठे बच्चे- अल्फ र बे, बाबा र वर्सा याद रह्यो भने खुसीको पारा चढिरहने छ,
यो धेरै सहज सेकेण्डको कुरा हो।"**

प्रश्न : अपार (बेअन्त) खुसी कुन बच्चाहरूलाई रहनेछ ? सदा खुसीको पारा चढिरहोस्, त्यसको साधन के हो ?

उत्तर : जो बच्चाहरू अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्छन्, बाबा जे सुनाउनुहुन्छ त्यसलाई राम्रोसँग धारण गरेर अरूलाई गराउँछन्, उनलाई नै अपार खुसी रहन सक्छ । खुसीको पारा सदा चढिरहोस्, यसको लागि अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दान गर्दै जाऊ । धेरैको कल्याण गर । हामी अहिले सुख र शान्तिको शिखरमा गइरहेका छौं- सदा यो स्मृति रह्यो भने यसैबाट खुसी रहनेछ ।

ओम् शान्ति । बापदादाको विचार छ- कसको यादमा बसेका छन्, एक सेकेण्डमा बच्चाहरूसँग लेखाएर ल्याऊ । यो लेखनमा कुनै टाइम लाइन । हरेकले एक सेकेण्डमा लेखेर बाबालाई देखाऊन् । (सबैले लेखेर बापदादालाई देखाए फेरि बाबाले पनि लेख्नुभयो । बाबाले जे लेख्नुभयो त्यो कसैले पनि लेखेनन्) बाबाले लेख्नुभयो- अल्फ र बे (बाबा र वर्सा) । कति सहज छ । अल्फ अर्थात् बाबा, बे अर्थात् बादशाही । बाबाले पढाउनुहुन्छ, तिमीले राज्य प्राप्त गर्छौ । अरू बढी लेख्नुपर्ने आवश्यकता नै छैन । तिमीले त लेखनमा दुई मिनेट पनि लगायौ । बाबा र वर्सा सेकेण्डको कुरा छ । संन्यासीहरूले केवल भगवानलाई याद गर्छन् । तिमीलाई प्राप्ति (वर्सा) पनि याद छ । याद गर्ने बानी बस्छ । बुद्धिमा बस्यो भने खुसीको पारा चढिरहन्छ । अल्फको अर्थ सबैभन्दा उच्च छ । त्यसभन्दा माथि अरू कुनै चीज नै हुँदैन । रहने स्थान पनि सबैभन्दा उच्च छ । सेकेण्डमा मुक्ति-जीवनमुक्तिको अर्थ पनि कसैले जान्दैन । त्यसको पनि अवश्य अर्थ होला । बच्चा जन्म्यो भने लेख्छन्- यति घन्टा, यति मिनेट, यति सेकेण्ड भयो । टिक-टिक चलिरहन्छ । टिक भयो अल्फ, बे, बस् सेकेण्ड पनि लाइन । बोल्ने पनि आवश्यकता छैन । याद त छ नै । तिमी बच्चाहरूको यस्तो राम्रो अवस्था हुनुपर्छ । तर त्यो तब हुन्छ जब याद रहनेछ । यहाँ बसेका छौ त्यसैले बाबा र राजाई याद रहनुपर्छ । बुद्धिले हेर्छ, जसलाई दिव्य दृष्टि भनिन्छ । आत्माले पनि देख्छ । बाबालाई आत्माले नै याद गर्छ । तिमीले पनि बाबालाई याद गर्नु भन्ने राजाई एकैचोटि याद आउनेछ । कति समय लाग्छ र । यहाँ पनि यादमा बस्यौ भने धेरै गद्-गद् हुनेछौ । बाबा पनि यस खुसीमा बसेका छन् । बाबालाई यहाँको कुनै कुरा याद नै रहदैन । बाबाले याद गर्छन् वहाँको कुरा । बाबा र राजाई मानौं ढोकामा खडा छन् । बाबाले भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूको लागि राजाई लिएर आएको छु । तिमी केवल याद गर्दैनौ यसैले खुसी रहँदैन । तिमी उठ्दा-बस्दा आफूलाई आत्मा सम्झ अनि म बाबा र वर्सालाई याद गर । जहाँ तिमी रहन्छौ त्यो कति उच्च स्थान छ । दुनियाँले कहाँ जानेका छन् र । मनुष्यहरू मुक्तिमा जानको लागि कति मेहनत गर्छन् । तर मुक्तिधाम छ कहाँ ? तिमी सम्झन्छौ आत्मा त रकेट हो । उनीहरू चन्द्रमासम्म जान्छन् त्यसपछि छ अन्तरिक्ष (पोलार) । तिमी त अन्तरिक्षभन्दा पनि धेरै माथि जान्छौ । चन्द्रमा त यसै दुनियाँको हो । भनिन्छ सूर्य चन्द्रभन्दा पनि पर, आवाजभन्दा पनि पर । यस शरीरलाई छोडिदिनु छ । तिमी आउँछौ प्यारो शान्तिधाम (स्वीट साइलेन्स होम) बाट । आउन जानमा समय लाग्दैन । आफ्नो घर हो । यहाँ त जहाँ गए पनि टाइम लाग्छ । आत्माले शरीर छोड्छ भने सेकेण्डमा कहाँबाट कहाँ पुग्छ । एक शरीर छोडेर दोस्रोमा प्रवेश गर्छ । त्यसैले आफूलाई आत्मा सम्झनु छ । तिमी धेरै माथि शिखरमा जान्छौ । मनुष्यहरू शान्ति चाहन्छन् । शान्तिको सबैभन्दा उच्च शिखर हो निराकारी दुनियाँ र सुखको सबैभन्दा उच्च टावर हो स्वर्ग । सबैभन्दा उँचलाई शिखर (टावर) भनिन्छ । तिम्रो घर पनि कति उँच छ । दुनियाँले कहिल्यै यी कुराहरूमा ख्याल गर्दैनन् । उनलाई यी कुराहरू सम्झाउनेवाला कोही छैन । त्यसलाई भनिन्छ शान्तिको टावर । मनुष्यहरू त भनिरहन्छन् विश्वमा शान्ति होस् । तर यसको अर्थ जान्दैनन् शान्ति कहाँ छ । यी लक्ष्मी-नारायण सुखको टावरमा छन् त्यहाँ कुनै लोभ, लालच हुँदैन । त्यहाँको खानपान, बोलाइ बडो रोयल हुन्छ अनि सुख पनि सबैभन्दा उँच । उनको महिमा हेर कति छ किनकि उनीहरूले धेरै मेहनत गरेका थिए । यी एक मात्र छैनन्, सारा माला बनेको छ । वास्तवमा ९ रत्नको गायन छ । अवश्य नै उनीहरूले कुनै गुप्त मेहनत गरेको हुनुपर्छ । बाबा र वर्सा याद रह्यो भने मात्र विकर्म विनाश हुनेछ । तर मायाले याद गर्न दिदैन । कहिले काम, कहिले क्रोध... धेरै तूफानमा ल्याउँछ । आफ्नो नाडी छाम्नु छ । नारदलाई पनि भनियो अनुहार हेर । त्यसैले त्यो अवस्था अहिले छैन, बनाउनु छ । बाबाले लक्ष्य उद्देश्य (एम अब्जेक्ट) अवश्य बताउनुहुन्छ । आन्तरिक पुरुषार्थ गर्दै जाऊ । पछि गएर तिम्रो त्यो अवस्था हुनेछ । अशरीरी रहने अभ्यास गर्नु छ ।

अब फर्केर जानु छ । बाबाले भन्नुभएको छ मलाई याद गर । याद गरेनौ भने सजाय पनि धेरै खानुपर्छ र पद पनि कम मिल्नेछ । यी हुन् अति सूक्ष्म कुराहरू । उनीहरू वैज्ञानिक आविष्कारमा कति गहिराइमा जान्छन् । के-के बनाइरहन्छन् । त्यो पनि संस्कार त चाहिन्छ नि, जसले गर्दा वहाँ गएर यी चीजहरू बनाउनेछन् । यो दुनियाँ केवल बदलिनु छ । यहाँको संस्कार अनुसार नै गएर जन्म लिनेछन् । जसरी लडाईँ लड्नेको बुद्धिमा लडाईँको संस्कार रहन्छ, त्यसैले ती संस्कार लिएर जान्छन् । लडाईँ नगरिकन बस्नै सक्दैनन् । अफिसरको पासमा क्यू लागिरहन्छ । भर्ना गर्ने बेलामा जाँच गर्छन्— कुनै बिमारी त छैन ? आँखा, कान आदि सबै ठीक छन् ? लडाईँमा त सबै ठीक चाहिन्छ । यहाँ पनि हेरिन्छ— को-को विजयमालाको दाना बन्नेछन् । तिमीलाई पुरुषार्थ गरेर कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नु छ । आत्मा अशरीरी आएको छ, अशरीरी बनेर जानु छ । वहाँ शरीरको कुनै सम्बन्ध हुँदैन । अब अशरीरी बन्नु छ । आत्माहरू वहाँबाट आउँछन्, आएर शरीरमा प्रवेश गर्छन् । अनगिन्ती आत्माहरू आइरहन्छन् । सबैलाई आफ्नो-आफ्नो पार्ट मिलेको छ । जो नयाँ पवित्र आत्माहरू आउँछन्, उनलाई अवश्य पहिले सुख मिल्छ । यसैले उनको महिमा हुन्छ । विशाल वृक्ष हो नि । कति प्रसिद्ध (नामी-ग्रामी) ठूला मानिसहरू छन् । आफ्नो-आफ्नो तागत अनुसार धेरै सुखमा हुनेछन् । त्यसैले अब बच्चाहरूलाई मेहनत गर्नु छ, कर्मातीत अवस्थामा पवित्र भएर जानु छ । आफ्नो चालचलन हेर्नु छ— कसैलाई दुःख त दिएको छैन ? बाबा कति मीठो हुनुहुन्छ । सबैभन्दा प्यारो हुनुहुन्छ नि । त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि त्यस्तै बन्नु छ । यो त तिमी बच्चाहरू जान्दछौ कि बाबाले यहाँ हुनुहुन्छ । मनुष्यहरूलाई कहाँ थाहा छ र— बाबाले यहाँ स्थापना गरिरहनुभएको छ भनेर । फेरि पनि जन्म-जन्मान्तर उहाँलाई याद गरिरहन्छन् । शिवको मन्दिरमा गएर कति पूजा गर्छन् । कति उच्च स्थानमा बद्रीनाथ आदिको मन्दिरमा जान्छन् । कति मेला लाग्छन् किनकि धेरै मीठो हुनुहुन्छ नि । गाउँछन् पनि ऊँचा भन्दा ऊँचा भगवान् । बुद्धिमा निराकार नै याद आउनेछ । निराकार त हुनुहुन्छ नै । फेरि छन् ब्रह्मा-विष्णु-शंकर । उनलाई भगवान् भनिदैन ।

अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ— हामी नै सतोप्रधान देवता थियौ, जब हामी विश्वको मालिक थियौ यति धेरै मनुष्यहरू थिएनन् । केवल भारतवर्षमा नै यिनको राज्य हुनेछ । अरू सबै शान्तिधाममा जानेछन् । यो सबै तिमीले देख्दै रहनेछौ, यसमा बडो विशाल बुद्धि चाहिन्छ । वहाँ तिमीलाई पहाड आदिमा जाने आवश्यकता हुँदैन । वहाँ कुनै पनि दुर्घटना आदि हुँदैनन् । त्यो हो नै स्वर्गको आश्चर्य (वन्डर अफ स्वर्ग) जब त्यो स्वर्गको आश्चर्य (वन्डर) हुँदैन तब मायाको आश्चर्य बन्छ । यी कुराहरू दुनियाँले बुझ्न सक्दैनन् । अब तिमी स्वर्गमा जानको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । त्यो हो सुखको टावर । यो हो दुःखको टावर । लडाईँमा कति मनुष्यहरू सधैं मर्छन् फेरि जन्मन्छन् पनि होला । गायन छ— ईश्वरको अन्त पाउन सकिदैन । अब ईश्वर त हुनुहुन्छ बिन्दु, उहाँको अन्त कसरी पाइन्छ र । बाबा भन्नुहुन्छ— यस रचनाको आदि मध्य अन्तलाई कसैले जान्दैन । साधु सन्त कसैले रचयिता र रचनाको अन्त्य पाउन सक्दैनन् । तिमीलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ, यसलाई पढाइ भनिन्छ । सृष्टि चक्रको रहस्यलाई तिमी जान्दै गइरहेका छौ । उनीहरूले त भन्छन्— हामी जान्दैनौ या त लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् ।

अब बाबाले सम्झाउनुभएको छ— यो जे तिमी यहाँ देख्छौ त्यो वहाँ रहनेछैन । स्वर्ग हो सुखको टावर । यहाँ छ दुःख नै दुःख । अचानक मृत्यु यसरी आउनेछ जो सबै समाप्त हुनेछन् । मृत्युलाई देख्नु सामान्य कुरा (सानी माँको घर) होइन । यसलाई भनिन्छ दुःखको टावर । त्यो हो सुखको टावर । बस् तेस्रो कुनै अक्षर छैन । तिमीहरू मध्येमा पनि धेरै छन् जो सुन्छन् तर धारणा गर्दैनन् । धारणा तब नै हुनेछ जब बुद्धि सतोप्रधान (गोल्डन एज) हुन्छ । धारणा हुँदैन भने खुसी पनि रहँदैन । एकदम उच्च पढाइवाला पनि छन् भने बिल्कुलै कम पढाइवाला पनि छन् । पढाइमा फरक त हुन्छ नि । उनीहरूलाई बेहदका बाबाले जतिसुकै सम्झाए पनि कहिले पनि सम्झने छैनन् । याद विना त तिमी पवित्र कहिले पनि बन्न सक्दैनौ । बाबा नै चुम्बक हुनुहुन्छ । उहाँ एकदमै उच्च तागतवाला हुनुहुन्छ । उहाँमाथि कहिले पनि खिया (कट) लाग्न सक्दैन । अरू सबैमा खिया लागेको छ, त्यसलाई उतारेर फेरि सतोप्रधान बन्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मामेकम् याद गर, अरू कसैमा ममत्व नराख । धनवान्हरूलाई त सारा दिन धन दौलत नै सामुन्ने देखिन्छ होला । गरिबहरूसँग त केही पनि हुँदैन तर गरिबहरू पनि समझदार भए धारण गर्न सक्छन् । याद विना फोहोर कसरी निस्कनेछ ? हामी पवित्र कसरी बन्नेछौ ? तिमी यहाँ आएका छौ उच्च टावरमा जानको लागि । जान्दछौ— बाबाको शिक्षामा चल्नाले हामी उच्च सुखको टावरमा

जानेछौं । यसमा मेहनत छ । बाबा आउनुहुन्छ टावरमा लैजान । त्यसैले श्रीमतमा चलनुपर्छ । पहिलो नम्बरमा यी लक्ष्मी-नारायणको नै गायन छ । उनी एकदम टावरमा हुन्छन् । फेरि केही न केही कम । नयाँ दुनियाँलाई नै सुखको टावर भनिन्छ । वहाँ कुनै मैलो चीज हुँदैन । यस्तो माटो हुँदैन, यस्तो हावा त्यहाँ चल्दैन जसले गर्दा घरहरू भत्किऊन् । स्वर्गको त धेरै महिमा छ । त्यसको लागि पुरुषार्थ गर्नु छ । लक्ष्मी-नारायण कति उच्च छन्, उनलाई देखासाथ दिल प्रसन्न हुन्छ । पछि गएर धेरैलाई साक्षात्कार हुँदै जानेछ । शुरुमा कति साक्षात्कार हुन्थे । बाबाले कति भव्यता देखाउनुभयो । ताज आदि पहिरिएर आउँथे । ती चीजहरू त यहाँ मिल्न सक्दैन । बाबा त जुहारी हुनुहुन्छ । पहिले जो ५० हजारमा मणि लिनथे त्यो अब ५० लाखमा पनि मिल्दैन । तिमी स्वर्गको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । वहाँ अथाह सुख हुन्छ । बाबाले यति पढाउनुहुन्छ तर बच्चाहरूमा रात दिनको फरक हुन्छ । कहाँ राजा-रानी, कहाँ दास-दासीहरू । जो राम्रोसँग पढ्छन् र पढाउँछन् उनीहरू छिपेर रहन सक्दैनन् । तुरुन्त भन्नेछन् बाबा हामी फलानो ठाउँमा गएर सेवा गर्छौं । सेवा त धेरै छ । तिमीलाई यस जंगललाई मंगल (मन्दिर) बनाउनु छ । उनीहरू (रोटीको टुक्रा) खानासाथ भाग्नेछन् सेवामा । धन्दा गर्नेहरू यस्तै गर्छन् । राम्रो ग्राहक आयो भने फेरि खाँदै न खाई भाग्छन् । धन कमाउने सोख रहन्छ । यहाँ त बेहदका बाबाबाट अथाह धन मिल्छ । छन त केही समय छ तर भोलि शरीर छुट्न सक्छ केही भरोसा छैन । विनाश त हुनु नै छ । तिम्रो लागि त प्राप्ति नै प्राप्ति (मिरुवा मौत मलुका शिकार) छ । तिम्रो खुसीको ठेगाना (पारावार) छैन । तिमीलाई अपार (बेअन्त) खुसी हुनुपर्छ । तिमीलाई धेरैको कल्याण गर्नु छ । पछि गएर कर्मातीत अवस्था हुनु छ । तिमी याद गर्दा-गर्दै अशरीरी बन्नेछौ तब अनायास नै उड्नेछौ । यसमा बडो मेहनत छ । कसैले त धेरै सेवा गर्छन् । सारा दिन संग्रहालय (म्यूजियम) सम्झाउन खडा रहन्छन् । दिन-रात सेवामा तत्पर हुन्छन् । सयौं संग्रहालयहरू खुल्नेछन् । लाखौं मनुष्यहरू तिम्रो पासमा आउनेछन्, तिमीलाई फुसत मिल्नेछैन । धेरैभन्दा धेरै तिम्रा यी ज्ञान रत्नहरूका पसलहरू हुनेछन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :

- १) ज्ञानको धारणा गर्नको लागि पहिले आफ्नो बुद्धिलाई सतोप्रधान बनाऊ । बाबाको याद बाहेक अरू कुनै पनि चीजमा ममत्व नराख ।
- २) कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गरेर घर जानको लागि अशरीरी बन्ने अभ्यास गर । आफ्नो चलन पनि हेर— मैले कसैलाई दुःख त दिन्न ? बाबा समान मीठो बनेको छु ?

वरदान : सेवामा रहँदा सम्पूर्णताको समीपताको अनुभूति गर्नेवाला ब्रह्मा बाबा समान उदाहरण भव

जसरी ब्रह्मा बाबा सेवामा रहँदा, समाचार सुन्दा एकान्तवासी बन्थे । एक घन्टाको समाचारलाई ५ मिनेटको सार सम्भेर बच्चाहरूलाई खुसी गराएर, आफ्नो अन्तर्मुखी, एकान्तवासी स्थितिको अनुभव गराउँथे । यसरी नै बाबाको अनुसरण गर । ब्रह्मा बाबाले कहिले पनि म ज्यादै व्यस्त छु भनेनन् तर बच्चाहरूको अगाडि उदाहरण बने । यसरी नै समय प्रमाण अहिले यस अभ्यासको आवश्यकता छ । दिलको लगन भयो भने समय निक्किनेछ र अनेकौंको लागि उदाहरण बन्नेछौ ।

स्लोगन : हरेक कर्ममा कर्म र योगको अनुभव हुनु नै कर्मयोग हो ।